

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שְׁעֵו שְׁעֵו

ביאורים ומוסיפים

וחצר בינהן, ורק בני עליה אחת עשו גומה בחצר

[משנ"ב ס"ק א]
סֻמּוֹךְ לְהַגְּדָר עַלְיָתָה⁽²⁾.

2) פירוש, שמה שהתרו לבני העליה לשפר מים לגומה, הוא דוקן שהגומה סמכה לעליה ואינה רוחקה ממנה, וכי שבתאар בשוע לעיל (ס"י שם ב'ה'ל ד'ה ואחת. נאינו דומה למה שבתאар בשוע לעיל (ס"י שם ס'א) שאין הベル היכן עשו את הגומה בחצר).

[משנ"ב ס"ק ג]
אֲפָלוּ הוּא נִגְּפָא לְהַקְּרָא⁽³⁾.

3) פירוש, לאחר שעירבו כולם יחד, מותר לבני שתי העליות לשפר מיםיהם לתוך גומה אחת שבחצר, אף שהגומה סמכה רק לעליה אחת, שכן שעירבו יחד, מותר להם להוציאו מים שבתו בדירות לחצר.

[שמע"צ ס"ק ב]

וְתַשְׁעַם לְזַה עַזְן בְּקִיפָּן שָׂנו בְּמִשְׁעָה בְּחִזְקָעָה עַזְקָעָן ח'.

4) שם כתוב, שמי שעשה בחצרו גומה שהיא מוחזקת סattiים מים, יכול לשפר להוכחה כל מה שירצה, משום שחכמים תיקנו לעשות גומה מסוימת היכר שלא יוציא להדייא לרשות הרבים, וכיון שעשה היכר יכול לשפר שם כמה שירצה, אף שבודאי המים יצאו לחוץ. והוא הדין באן בשנייהם עירבו יודח והשווים כאחד, מותר להם לשפר כמה שירצו, שכן שיש להם גומה בחצרם לא ישפטו ישירות לרשות הרבים.

[משנ"ב ס"ק ד]

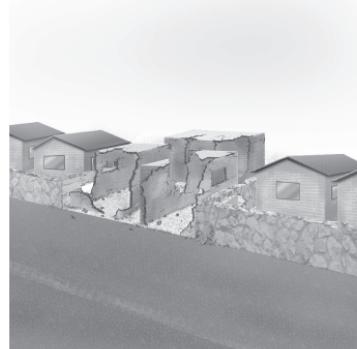
וְמִירִי בְּשִׁישָׁ מִנוּפְּסָת לְפָנֵי כָל עַלְיָה וְעַלְיָה⁽⁵⁾.

5) להבנת הענין יש לזכור, ששנינו במשמעות ('ירובין פ, א) שרך אלו שעשו גומה מותרים. ונאמר על כך בגמרא (שם פט, א): "אמור רבא, לא שנו אלא שלא עירבו, אבל עירבו מותרין. וכי לא עירבו מאי טעמא לא. אמר רב אשיה, גזירה דלמא אתו לאפקי ממאני דבתים להתמס". ומובואר גם כשלא עריבו, מ"מ לבני העליה שעשו את הגומה מותר לשפר את מיםיהם לחצר. והטור והשורע המשך במילואים עמוד 29

[משנ"ב ס"ק כא]

ו מגעת שתי ר'ashiqa לשני החזרות⁽²²⁾.

22) כוה

[משנ"ב ס"ק כב]

הַמּוֹצִיא מִרְשׁוֹתוֹ לַרְשָׁוֹת הַשְּׁפָטִין שְׁלָא עַרְבָּ עַפְדוֹ⁽²³⁾.

23) והחו"א הקשה (או"ח סי' צו ס"ק ח), שלא חל שם חפץ על הצעאה עד שתצא מהגוף, ואם כן הצעאה אינה נחשבת ככלים שבתו בית, וכל שלא שבת בית אין אסור להוציאו מחצר לחצר, ונשאר בצע"ג.

סִימָן שְׁעֵו

דִין שְׁתִי עַלְיוֹת זוֹ בְּנֶגֶד זוֹ הַפְּתֽוֹחוֹת לְחַצֵּר

[ש"ע ס"א]
שְׁתִי עַלְיוֹת⁽¹⁾.

1) הקדמה

פסק השוע"ע לעיל (ס"ר שנו ס"א ובמשנ"ב שם ס"ק א), שמי שיש לו הוצר שוגולה ד' על ד' אמות, מותר לו לשפר את מימייו לחצר זו, אף אם המים יוצאים לאחר מכן מהחצר לרשות הרבים, כיון שאין מחשבתו לך. אבל אם הוצר קינה מ"ד על ד' אמות, אסור לשפר בה את מימייו. ועם הווילוק, כיון ששיעירו חז"ל שהחצר שוגולה ד' אמות על ד' אמות נבלעת סattiים מים שהוא מכוח הנצרת לשימוש אדם למים נובליל לטנק את קרע החצר, ולבן אין לחוש שماء ישפוך את מימייו להדייא לרשות הרבים. אבל אם אין בחצר ד' אמות, יש לחוש שישפוך מים מרשות היחיד לרשות הרבים, כיון שאין רוחה לטנק את חizerו.

ומ"מ, אם עשה בחצר גומה שמחזקת סattiים מים מותר לשפר שם, כיון שהמים נשפכים לגומה ואינם מטנפים את החצר, וכן אין לחוש שماء ישפוך לרשות הרבים, וגם אם לבסוף יצאו המים מכוחו לרשות הרבים הרי זה מותר, כיון שאין מחשבתו לך. בסימן זה מתבאר מיה הדין באופן שיש בחצר שתי עליות ובכל עלייה היו כמה דירומים] שפותחות כל אחת למורפסת

מילואים

הַלְכָות שְׁבַת סִימָן שֵׁעָה שָׁעָה

המשך מעמוד הקודם

שבתוות השנה לגבי בני החצר שעירובה, ומותר לבני החצר שעירבה לדלות ממנה.

[משנ'ב ס'ק ז]

ובזה הสภาพ בלבד לבד סגי שלא יזכה להליך לרשותה (ח' בר'ו).
7) מבואר בדבריו, שאף על פי שהאיסור הוא שלא ילך הרדי לרשות החבירו, עדרין ציריך שתהיה ניכרת ההפרשה. [ראאה מה שבכתב לעיל ס'ק ד].

[משנ'ב ס'ק ט]

לפי שאנו רואים קאלו קונה זו נמקחת וירקת עד הפים וחולקת כל רשות לעצמו⁽⁸⁾.

(8) וкорואה זו מעילה מדין פ' תקרה יוד וסותם. וככטו התוס' (יעירובין פ, ב ד"ה קורתה) שכפוי ההלכה של פ' תקרה אין חיטרין של בקשות גדיות, והריינו מעילה אף לדעת הסוברים שמחיצה תלולה אינה מתרת. וראה מה שבכתב בוה הגורי קנטיקי (קהלת יעקב יעירובין סי' א).

[משנ'ב שם]

שאין צדלי מלהלך יותר מארקעה טפחין⁽⁹⁾.
9) ועם החילוק בין מחייב שצעריך היכר בתוך המים, לבין קורה שכן צעריך היכר כתוב הא"ר (ס'ק ב) שכדין היכר הוא כדי שלא ידלח מרותם חבריו, ובקרה שהוא ארבעה טפחים בין כך לאידלה מרותם חבריו. עוד כתוב, שבמחיצה בין שאנק פיה יוד וסותם עד למטה צדריך הזכיר בתוך המים, מה שאנק כן בפי תקרה שיורד סותם עד למטה אין ציריך היכר.

[ביהיל ד"ה בון]

אפלו אין מימי עמקין עסוקה טפחין⁽¹⁰⁾.
10) בטעם הדבר שום ואסורים זה על זה, כתוב החזירא (או"ח סי' ג) ס' ק' שיכון שהמים מוערבים נחשב הדבר כמו שניזיהם משתמשים בכל הבית, ונמניאו שככל אחד משתמש בחלק הבית שמעבר למחיצה בשוויית תשרות שי (וח' סי' תנוט) על פי דברי היטיבא היגיל שבני החצר שלא עירבה סילקו את עצם מלדות מhabור בכל

ואם הבור עומד בחוץ וחציו ברשות הרבים או ברכਮויות הבור עצמו מוקף מחיצת עשרה טפחים, כתוב בהגחות מיימוניות (פטץ מהל' שבת א' ב) שמותר למלא מנת לרשותה היחידה, ואין צדריך שם תקון. חז"י כדבריו מוגמא (יעירובין עט, ב), שם מבואר שבר העומד ברשות הרבים ושסבירותו חוללה גדור המקפה, אם אותן שבקעתה הבור עד החוללה יש עשרה טפחים, מותר למלא מנת עמוד הבור תוך ארבעה טפחים לרשות היחידה, מותר למלא מנת דרך הלין הממצא ברכמת דוחה ולהניטו לתוך הרשות [וכן פסק השו"ע לעיל סי' שנדר סי' א], וכל שכן שמותר לעשות כן אם הבור נמצא בחוץ וחציו ברשות הרבים.

אםນם הבית מאיר (סי' שנדר סי' א) מביא את דברי היטיבא (יעירובין צט, ב ד"ה אמר רב הונא) שהקשה, כייד מותר לדלות מבר שברשות הרבים, והרי כיון שיש זכות לרבים שם הריחם אסורים עלו [וכמו בג' הסמוך לרשوت הרבים שבמי רשות הרבים משתמשים בו, שאסור לבעל הגג לטלטל מהחצר לאג, כמובואר בשוו"ע לעיל סי' שאס סי' א]. ותייחס, שלבני רשות הרבים אסור לדלות מhabור אלא אם כן עשו סיבובי מוחיצה בגבולה עשרה [שאו יכול לולות מhabור ולהניח את הדיל סמוך לבור תוך המוחיצות], וכיון שלא עשו כן, הריחם מטלקים את עצם כל שבתוות השנה לגבי מי שחילנו סמוך לבור. ולפי דברי היטיבא כתוב הבית מאיר (שת), של הדילר לדלות מבר העומד ברכמת הריבים הזה רק באופן שאין בני רשות הרבים יכולם להשתמש בו, אבל אם מותר להם להשתמש בו [שייש מחייבים סביבון] אסור לדלות מבר זה להשוות ממשום איסור חמירות. [כלומר, שבבר העומד ברשות הריבים ואין מחייב בו איסור חמאתה אין לאסרו ממשום איסור חמירות, שהרי אין לשום אדם דידון בז].

ובאופן שהbor נמצא בין חצר עירבה לבין חצר שלא עירבה, כתוב בשוויית תשרות שי (וח' סי' תנוט) על פי דברי היטיבא היגיל שבני החצר שלא עירבה סילקו את עצם מלדות מhabור בכל

הַלְכָות שְׁבַת סִימָן שֵׁעָה

המשך מעמוד 490

עליו. והטעם שלרש"י אסור, משום שמיושר גורע של השכן אין בכוון להטפל את הדירה אליו ולהפקעה מהבעליים, אף על פי שהבעליים יינו ממשתמש כלל, וכל שכן כשהוא משתמש.

ג. כשהבעליים והשכן משתמשים לתבן, לרשי' הריחו אסור, ולחות' אינו אסור.

ד. כשהבעליים משתמש בתבן והשכן בשלשלול, לרשי' אסור, ולחות' אינו אסור.

ה. כשהבעליים משתמש בתבן והשכן בשלשלול והשכן לתבן, לכל הדעתם בעליים.

ו. כשהבעליים משתמש בשלשלול ואף השכן בשלשלול, לכל הדעתם בעליים אסור.

ז. כשהבעליים יינו משתמש בכל או שימושם לתבן, והשכן אינו משתמש כלל, לרשי' בעליים אסור, ולחות' אינו אסור.

ח. כשהשי' שניים שותפים בדירה ואחד משתמש בחצר או בשאר מקומות הפתוחים לביתם [שינויו ביתן דרךفتح, והשי' השני אינו משתמש כלל או שימושם בשלשלול או לתבן, נתנו לו זה שתחמשו דרכ'فتح].

ט. באופן הנ"ל, אם אחד אינו משתמש כלל והשי' בששלול, לכל הדעתם נונגן לו זה שימושם בשלשלול.

ס' צד ס'ק א) שגם לדעת רשי' אין בעלי החורבה אסורים עליהם, משום שלענין דירהינו אין תלי בקנון מון אלא בהשתמשות בדירות, וכשתהמשים של בני הבתים קבוע ותשמשם של בעלי החורבה עראי, נחשב כמו שתהמשם של בני הבית בנהנת ובבעל החורבה בקשה שנותנים את המוקם למי שתהמשו בנהנת.

והאריך החוזא (שם סי' קב ס'ק יא) באופנים שונים של דירה לא בעלים מתי אסורה או אסורת, והוא הריבים הוו. שמכומס שיש לאחד בה שימוש של דירת חצר ובן שהרשות פרוחה לቤתו, ולהבירות הוא שמיושר גורע מעד עצם השימוש שאננו ממשם השימוש שהוא יותר קשה מאשר, בגין לאחסן עצם, או מעד צורת השימוש שהוא יותר קשה מאשר, בגין שימושו על ידי שלשלול וזה ויקח, הרי הוראה נחשבת רשות של זה שימושה בה בדירות של חצר, וחבירו אינו אסור עליה את המוקם. נופרט את המקרים:

א. כשהבעליים אינם משתמשים בדירה, או שימושם לשם לעצום או תבן [שאייט שימוש של דירת חצר], או בשלשלול או בירוקה [שהוא שימוש קשחן], ויש שכן שביתו פתוח לדירה ומשמש שם בנהנת, גם לדריש' אין בעליים אסורה את הדירה, וכן' [וראה בחוזיא ירד סי' קס' ס'ק ו מה נכלל בשימוש חצר].

ב. כשהבעליים אינם משתמשים כלל והשכן משתמש לשם לעצום ותבן או זוקה, לרשי' בעליים אסור על השכן, ולחות' אינו אסור בששלול או זוקה.

מילואים

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן שָׁעָם

המשך מעמוד הקודם

הabant העור (ס"י טסוג סי' ג) פסק בשיטת רשיי, וגם הבית מאיר (ס"י שעא סי' א) כתוב שיש להחמיר בשיטת רשיי. ובודעת החוזיא יש מוכנה הרבה, שבהרבה מקומות פסק כרשיי (אויח' סי' פט סי' ח ו סי' צ' עד סי' א ו-כו ו סי' צ'ב סי' ק) והכריע כתושם; ובסי' צ'ו שם העתיק החוזיא את הכריע ו סי' צ'ו סי' ק (ה הכריע כתושם; ובסי' צ'ו שם העתיק החוזיא את הכריע היבילה). וכותב בשונה ההלכות (ס"י שעא סי' ה), שמסקנת דעת החוזיא כתושם. ובספר בינת שמהה (מכtab ואות ל) הביא מכתב הגור'יה קיבוטסקי שכותב ג'ם אני עמדתי על העורות הניל, עיין גם כן בס"י טו סי' ייח שאזיל בשיטת רשיי, אבל נבראה סימנים אלו נכתבו לפני שעמד עדרין בסוגיא דוחרבה, ואחר שהגענו לסוגיא זו ובירר הענינים הסכימים להקל. ומזכיר אצלו כמה פעמים כהיא⁽²¹⁾.

ופקא מינה המצויה ברין זה, ובמי שעוב את ביתו לשבתות וחשיך דעתו מלחוור, מבואר בשער לעיל סי' שע' סי' א, האם מותר לטלטל משאר הבתים או מהחצר לבית זה, ותלה בנדון האם להלכה דירה בלבד עדרין אסורה.

ו. לנ"ל, אם אחד אינו משתמש כלל והשני בתבן, לכל הדעות גוונין להוה שימוש בתבן.

יא. לנ"ל, אם אחד משתמש לתבן והשני בשולש, נוונין להוה שימוש בשולש [שם] שמשתמש דירה אפילו בקשה עדפים על תושמישים שאינם של דירה אפילו בבחנה.

יב. כשבניהם משתמשים לתבן, לרשיי צ"ע אם אוסר, ולחות' אין איסר רק בפתח או בשולש [בנ"ו של שיטות רק תושמיש דירה אוסר].

[מה"ל שם]

ואפשר מוקדם ולא חלק ממשמע גמ' דין דרבנן גזני שר'י⁽²¹⁾.
(21) מושמעות דבריו, שסביר שדעת השווי שבדעת התוציא שדרה בלבד בעלים אינה אסורה. אמונה לענין עשרה בתים זה לפנים מזה, באופן שהשניים הפנימיים לא נתנו עירוב, כתוב בשעה'ץ ליל (ס"י שע' סי' ק) כי שתליי הדין במלוקת רשיי וווט' הניל, ובמשמעות שם (ס"ק נא) סתם שאסורה לטלטל מהבתים החיצוניים לפניהם, ולכורה נראת מזה שסביר להלכה כרשיי, וצ"ע.

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן שָׁעָם שָׁעָם

המשך מעמוד רמו

דרך הרופפת למטה, כיוון שהמים יטנו את החצר, ולכן כלים מלאים במים לחצר על מנת לשופכם בוגמא, ומצעם שהם מטללים מים ששבתו בבית אל החצר [וכן כתוב במשניב סי' ק].

7) שיפור שחתעם שאסורה לבני העליה שלא עשו גומא לשפוך מימייהם לחצר, שמא מתרך שיתירם להם לשפוך מים לחצר שאין כולם מערובת. יבואו לחצאי כלים ששבתו בבית לחצר בדי עירוב. מה שאיין בין העליה שעשו גומא. יודען שם שהתייר לחצם לשפוך רק משומש שעשו גומא. ולפי טעם זה כתוב הדרישה (אות ג). אין הדבר היכן מקום הגומא, וגם אם הגומא חרואה משתה העליות בשזה, מימן רק לבני עלייה שעשו אותה מותר להשתמש בה, ולא לבני העליה השנייה, מה שאין כן לפירוש התוס' מותר ורק לאוותה עלייה שהגומא טמונה אליה.

פסקו שرك כשבני עלייה אחת עירבו ועשוו גומא מותרים הם לשפוך מים, וחקשה הבב, שהרי בגוראו לא הוכר תנאי זה. וטורץ שמורבר שרש מספטת לפני העליות שככל הגילות יוצאים דרכם אל החצר, ושירבו היינו שהדרורים שבאותן עליות עירבו בינםם כדי שיוכלו להוציאו כלים ששבתו בתיהם למופפת כדי שיוכלו לשפוך את מימייהם שם, והמים יזרו אל החצר, אבל אם לא עירבו, אסור להם להוציאו את המים למופפת ולשפוך אותם שם.

[מה"ל ד"ה ואחת]
בקביה' זרוף העתיק פרוש התוצאות על סוגיא זו⁽²²⁾. ויש עוד לרמב"ם בפרש המשנה פרוש אחר⁽²³⁾.
(6) שבני העליה עשו את הגומה סמוך לעליותם. ובבני העליה שלא עשו גומא אסור לשפוך רק עליותם, לפי שכיוון שהגומא חרואה מהעליה, חישו חוץ שלבני העליה לא ירצו לשפוך מימייהם

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן שָׁעָם

המשך מעמוד 492

הצרכו לבוא בשבעת לטור הייק' חומרת העיר הסטוכה כדי ללכט בבית הכנסת, והסתפק. א. האם אנשים אלו נהשבים רוגל האסורה במוקומה, ואסורים בדריסת גלים בטור החיר את כל בני העיר הרדרים בטור החומרה. ב. להצד שום אסורים, האם הם יטילים עברם בעם בני העיר מחתמת ודריסת גלים, או שאין שירוב מועלן לדריסת רוגל.

ולגבי השפק השני כתוב שאין להתייר דבר זה, לאחר שלא מעצה בתלמוד ובפוסקים שוויל אדם לערב רק את דריסת הרוגל ועירון ישאר אטור לטלטל במקומו.

ולגבי השפק הראשון כתוב, שрогל האסורה במקומה שאסורת של א. הינו ודקא באופן שאין לבני הפנימית דרכ לרוץ אלא על במוקומה, הינו ודקא באופן שאין לבני הפנימית דרכ לרוץ אלא על ידי שעברים בחיצונית, אבל אכן שבני הבתים שחוץ לעיר יכולם ללבת לכל מקום שהחפיצו מבלי שיעבור דרכ'H חומרת אותה העיר, אין איסורים על בני העיר. והוסיף, שאף שרצונם לבוא ולהתפלל

לטלטל, והדק' א' החשב לו, שכיוון שאין חווים לעבורי דרך שם אינם נהשבים לרוגל האסורה שאסורה שלא במקומה. והחוזיא שב את המנהג, שכיוון שנפask העירוב ח奸ת העיר לרברמלית, כיון שיש כרומלית שטפיקה בז' ביתם של בני העיר החצר בית הכנסת, לא נחשב שביזמת פוטוח לחצר בית הכנסת מה שאין בין לחצר הפנימית וחיצונה נהשבים בתוי הפנימית בטוחותם לחצר החיצונית, וכבריוו כתוב רנק' א' בהשנות (שם).

[משנ'ב' ס"ק יא]
rangle האסורה במקומ'ה⁽²⁴⁾ אוסרת שלא במקומ'ה⁽²⁵⁾.

(8) ובאופן שיש לפנימיות יציאה לרשות הרבים שלא דרך החיצונית, כתוב בש"ת חנוך בית יהודה (ס"י ה, הובא בשעה'ץ סי' א) שיאים אסורים על החיצונית. והביא שבן היה מעשה בק' פלאץ', שלאחר שריפת השיטה שהיא היתה שם לא יכול לתקן את העירוב, והיהדים שגורו שם

חלכות שבת סימן שעו שעז

רמן באָר הַגּוֹלָה

ח דשניהם ממשהפכים בה דקה שלשול, ורשות שגניהם היא ט הଘות פרק טו מהלכות שבת

א משנה עורךין פ"ח
ב שם בגמרא פ"ט
ג הווקפות וחרוא"ש
שם * (ופרטיו
הגדיעים בגדיא נטבר
בפינטו שגן)

(כא) בוגר המשפטים כשלשה ראיי קגן, כל אחד מפרק מהרבה שאצלו, (ה) יהלישית הקרויה לשתי החראות (ככ) אסורה לשתיין: ד' בית המשפט שבענין כתמים ולא ערבו ייחד, (כג) רשות שגיהם שולחת בו (ט) ואסורים (כד) (וען לעיל ייקן שנה):

שען דין שתי עליות זו בנגד זו הפתוחות לחצ'ר, ובו סעיף אחד:

א *שתי עליות⁽¹⁾ הפתוחות לחצ'ר זו בצד זו, (ב) *ואחת⁽²⁾ (ג) עשיטה גמ'א בחצ'ר (ד) כדי לשפק בחצ'ר שאנו בה ארבע אמות מפ'יה ושהנ'יה לא עשיטה, אם ערבו יחד, שטיחן מטרות (ה) לשפק מימיין, ואם לא ערבו יחד (ו) *האחת ערקה לעצמה והשנ'יה לא ערקה כלל, זו שלא ערקה (ה) אסורה⁽¹⁾ (ו) ושערקה מתרת, יובלבר (ז) שלא תשפק להר'יא בגמ'א, אלא תשפק בעלהם והם יזרדים לגבמא⁽²⁾ הגה (ח) דכחו בחצ'ר שאינה מurbata שר'יו (ו). והוא הדין אם החצ'ר יותר מארבע אמות (ט) הדתיהם מטרים בכדי האי גונא (ט) *ואין רוביין לאגמא (ט')

באר היטב

סעיף יב: (2) וְהַשְׁלִישִׁית. ענין ט"ז מה שכתב בזיהו: (ט) ואסיטרים. הינו לכתהלה: ובידיעבד. גדרול בבוד הברהות: (ט) אשתת גמא. עין מה שכתב על זה הט"ז בארכ:

באור הלכה

* ואחת עשנה גמא וכו'. הנה בברית החדשה פרוש התוספות על סוגיא זו (ו), ועוד לו קובטים פירושים מהמשנה פרוש אחר(ז) על המשפטה זו ובדרכו זה דורך מס' כהילומי, אבלeki פירוש פרוש המשפטה המכון קרש"א ודרישת'א ונתמך שמי'ן קבורה בר' הילקוטים: * ו' והאת ערבה לעצמה ותשנעה רשותה לשבור, לא שירז'ן נחנכה מוחילה לך רשותה לא עשנה גמא, וגמא קבורה זו פירוי אפלול פשענים ערבו לאליך לעצם, ומזה שעתה גמא אמתות. לא רצקן, ואוקהך קדין לא עשנה גמא אסורה ואחרינו: * יותר מארבע אמתות. וזהו גמא קבורה שנן: * ואין צרכין לגדמא. עין לשנין. פון שהיא וחוקה משנין, ואין לשנין בה תושמיש כי אם על-ידי זריקה באיר או רזרק חרבות הנקומות לה, אין אוקרים זה על זו: (כא) בגdag השיטים. רוזה לומר, שהיתה משוכחה בגדיר אךן שני החנכות (כג) ומצעת שמי' ראייה לשני החרוצות(22), קוזה(ה): (כב) אסורה לשליחין. לפי (כד) שיש לשטין פושמיש נוח סמוך לחילון על-ידי שלשול ואוקרים זה על זו. ואך-על-גב דשיטים הנקומות קדרכות לאםצעי האוסר, לא אחומר רבן

ד (כ) רשות שניות שולחת בז. עזין לעיל סען שנה סעיף ג בה"ה במשמעותה דמיוני שפקום מושב ביתה הפקה היה מידר לכל אחד לדודו, וכן מקום החפירה שלטשה שהצואת נופלת שם קהה של שניותם, וכן אסורה, (כד) דמיון מושתו לרשות השפקה של ערבית עפודה⁽²³⁾, אך אם גם קוקומ המושב קיה שוך לשוניהם, מפור: (כד) ועزن לעיל סיקון שנה. דצחים מכבר בה"ה בסייע ג פרטוי הגזים, גם דאמ שבח ולא עבר. ביעדרם אמר לבנות. בגולן בדור הבריתות:

א (א) ואחת עשמה גמא וכור. סמוך (ט) לה נגיד עליה (ב): **(ב)** כי לשבך בחצר שאין בה וכור. דבתקצר בקה אסורה לשפיך מים קשאין בה גמא לה, ובג' בטיקון שנן טעיף א, ענן טם. וביש בתקצר ארבע מנות, ענן בטיקון שנן טעיף בה' והבמה שבקבנה שום: (ג) לשפיך מימיהן. פallow (ד) ונהאת ערכבה וכור. אונת השעשה הגמא עם כל שבנין קדרים אצלה בעיליה, (ה) ומירי בשיש מירפסת (ו) לפניהם וועליה, ובקבנסין הכל להמנפסת דרך פתח העלילה ומפה יוזרין לחצר: (ח) אסורה. פallow (ז) אם שעשה גמא מירפסת (ל) לפניהם וועליה, ובקבנסין הכל להמנפסת דרך פתח העלילה ומפה יוזרין לחצר עד גמpta או זהזיא גמא ובקבנין כל פניהם לא ערכבה, אלא אפלו לשפיך בקיטה, שילך הרים מעצמו למירפסת ומשם ירד למטה גסידן אסורה, דבישין שמא יהו על קדול ביזו שליא יטפח מפני השופכיין, ויטלטל הקלי עם השופכין להmirפסת להזיא, והלא היא משתפת לכל דבר העלילה ולא ערכבו בגיןיהם: (ו) ושערבה מתרות. בכל דבר שעשה גמא, ובג'יל, אכל כל לא גמא, אסורה לשפיך בקיטה או למירפסת שירדו הרים לחצר, דבורי זידרנו מהקצר לרשותה ריבים, ובג'יל בטיקון שנן. ואפלו אם חקרה עשה גמא והמים יזרדו מהקצר לאוthon גמא, גסידן אסורה, דבישין שיזח לקדול החר שילא יטפח מהשופכין דרך חיליכן לגמא, פין שבקבנא רוחקה מגעה, וחזיא קלוי הקיטה עם השופכין להזיא לחצר כדי לשפיך להזיא לגמא, והם חילא לא ערכבו חד: (ז) שליא תשפיך להזיא בגמא. דהה החר משפח לשנייהם והם לא ערכבו בחד: (ח) דבחנו בחצר וכור. רוזח לזרה, אך-על-גב דהה הchar שהגמא בה שיק לשלנייהם והמים יזרדים שם ב隈א מכהו: (ט) דשניהם מתרים וכור. הינו לשפיך גם על המירפסת ושריד לחצר. ומירי בשערבו כל אחד לעצמו, ולא חלישין שיוציא הchar עס הנמים לחצר לשפיך בתרוך הגמא שעשה חזרו, ובזון שיש בחצר שעור ארבע אמות, בשערו שהרא רחוב בקה ראי שבעל המים במוקמו ולא יתקדול החצר: (י) ואין

שער הצעיר

(כ) והוא הדין בדין כהיא סמוכה להן בפחוות מראבעה טבחים: (ד) פגאנ-אברעם: (ד) פגאנ-אברעם דרבני הפקנ-אברעם בעזע-יקרכטן ט. דה-כא כל אל-אייר לענין בית-הכפה של שני הטעמים, ולא איזילין זיה, כמו שכתב בחחותני רבי עקיבא אמר שם ר' הפקנ-אברעם לא חזר לפניו אלא מושם דרבנן מישא גנבר גם ביט-הכפה שבין שניosity החרות, ובספר בית-מאיר שם חולק על ערך סברת פגאנ-אברעם, עין שם: (ה) הוותות וו'ש'ב'א' בחדרשו וו'יט'ב'א' ואוד נורש, וככוב קרש'א' שכן כבר רב פטרישים, עין בפרק'ה: (ג) ואין לחש שעיל'די' שפיכת שגנית יתרכו הרים וו'ט'פ'יך לך אחת שפיכת קחטן סבירים, שהרשות שערו שלוקין לא בודם להן עין בסיסון שנ' בטשנה בדורות פער-עקר-עקר'ין: (ה) דיא לא קינה מופתת כלל אנטים, שהרשות שערו שלוקין לא בודם להן עין בסיסון שנ' בטשנה בדורות פער-עקר-עקר'ין: (ה) דיא לא קינה מופתת כלל אנטים, האפלול אל טרין לא עירבו כלל מטר האורה שעשנה ר' הפקנ-אברעם: (ו) ב' וו'גאנ-אברעם: (ו) ב' וו'גאנ-אברעם, ולעומת קחטן מה מואד לפוי זה לשון הפלחים'ירען, להפ' ציד' פשלחן-ירען ר' הפקנ-אברעם לא עשתה גטא, אפלול השגניה לא אושפחה והוא אושפחה אז' לארקה, וזה קחטן הא' אט' ולעומת קחטן מה מואד לפוי זה לשון הפלחים'ירען, להפ' ציד' פשלחן-ירען ר' הפקנ-אברעם לא אושפחה והוא אושפחה אז' לארקה, וזה קחטן הא' אט' שפעת-סודר בדרבי הטור, ויל'ין ונראה בלונז'ין עטני' ששייהם ממעת, וככ' ציריך לומר הראחות עיטה וו'קע'ה והשינה לא עיטה ונרא'ה זה ארי' בשתיטין מס' בדרבי הטור, ויל'ין ונראה בלונז'ין עטני' ששייהם ממעת, וככ' ציריך לומר הראחות עיטה וו'קע'ה והשינה לא עיטה ונרא'ה זה ארי' בשתיטין מס'

הלבות שבת סימן שעח

שעח דין הצרות הפתוחות זו לזו, ובו ה' סעיפים:

שפתהינו ולא לעותוי, וסורת הדלות ומושגנתה לעצמה כ שם במשנה

באר היטב

(ט) **באמצעית.** דאו דמי באלו כלחו דרים באחורי בית, וקצת צד הפה הוא בית פונן: (3) פָּנְקִימִת. דַּקְמָדָא לְדַשָּׁא בָּאֲפִי הַחַצִּינָה. וְעַזְ' דַּעֲרוֹב היחיזונה בענימיות, מהה לה לחתני שדרתיה ולא לעותה:

שער תשובה

[*]**שְׂפִיחָה אֲסֹרוֹת.** וְכֵל קַאֲסֻוָה בְּקַבְקוֹה אֲזֹרֶת שָׁלָם בְּקַבְקוֹה. עין בְּשָׂרִי חַנּוּב בְּסִינְן יְשַׁבֵּב: בְּצִדְקוֹתָה שָׁמֶם בְּמִזְבְּחָה חַוָה יוֹעֵז דְּמִירָט לְטַלְטַל, וְחוֹזֵן לְפָסָם זֶה וָזֶה קַצְתָּה הַוּרָם שָׁאן לְקַם הַתְּרָבָה וְהַמְּרָיכָם בְּשַׁבְּתָה

“ובא קומן נתקה רופע בצלת, לא שין היה בזבז נתקה רופע בצלת,
שאן להם לאצט דורך יהיזונה, משא”ר קוזה שליכלטם בצלת מכ’ מזקנין.
פְּחַשֵּׁי אֲקוֹדִים (עו”ש רסקון קדרני) משען נזרעה קדרה עקרוב מגדן, קוזה מורה של
פְּחַשֵּׁי אֲקוֹדִים נזרעה רָא”צ עירוב ואנרכה נזרעה קדרה עקרוב מגדן, קוזה מורה של

משנה ברורה

שער הצעיר

ערבי, או שנקה ערך נרחב לא ערבה, זו שאל נרבח אסורה וערבה מותרת וכן לענן עזקה, פלוי במי שעשנה עזקהה). ועוד, דהשפטני מהרין קאנגן-אכטנס שבעשייר-גון^(ב) שכתב דאם ערבה וכי ומותרות אותה עזשה גנא לא שפוך לרניא, שביבים מאחרוניים המשנוו על זה^(ג), תוספת-ישיבת ובגד'ילע ויעצלאגס וונדר-שלוט: (2)adam ערבה ור' רון שנותן ישבוי קאנטמי, כי קאנטמי מתרת ול' הוהיזונע, דצין דההא בעצם אמור הרטטול געסן אטור להוזיא מביתו ל' חצר, מכארו בסיפן שפא עיבך (3) כארון קורי ול' קאנטמה בעמוקה ואודס' של' בהרבותה גדרתון גרבולו, ובו מחרם המארבלת-הרבינו רומי טויאו: (4) אונדיא-סידנאות בא מרת.

במקומו בדritisת רגלו, וכן מוכח במאמר-מרדכי סימן שפא: (ג) אחרי שהועות בא מהם: